

ТОРГІВЛЯ ЛЮДЬМИ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ РИЗИКІВ

Жаровська Галина Перівна

докторка юридичних наук,

доцентка кафедри кримінального права

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

м. Чернівці, Україна

Світ сьогодні характеризується зростанням глобальних ризиків – війни і збройні конфлікти, економічна нестабільність, кліматичні зміни та екологічні катастрофи, масові міграції та пандемії. Самі по собі ризики формують умови соціальної дестабілізації та мають транснаціональний характер і є сприятливим середовищем для торгівлі людьми як транснаціонального злочину, що адаптується до нових умов і використовує вразливість населення.

Війна і воєнні конфлікти – це масове переміщення населення (біженці, ВПО); зниження рівня правового захисту; підвищена вразливість жінок і дітей. Економічні кризи – це безробіття та трудова міграція; зростання тіньового ринку праці; використання шахрайських схем працевлаштування і трудова експлуатація. Кліматичні зміни та екологічні катастрофи – це екологічна міграція; втрата засобів існування; формування нових груп ризику серед населення. Пандемії – це ізоляція та обмеження пересування; зростання онлайн-експлуатації; ускладнення доступу до допомоги. Практично кожен із перерахованих ризиків пов'язаний із міграцією і певними обмеженнями, що породжує економічну нестабільність, руйнування звичної соціальної інфраструктури, зниження рівня державного контролю, і як наслідок – формують вразливі групи, які стають потенційними жертвами різного роду експлуатації та торгівлі людьми. Це – біженці та внутрішньо переміщені особи; жінки та діти, які перетинають кордон без супроводу; трудові мігранти; особи з низьким рівнем доходу та освіти; люди, які втратили соціальні зв'язки; мешканці регіонів із високим рівнем екологічних загроз, люди похилого віку та особи з інвалідністю. Глобальний характер цифровізації виступає акселератором вербування через соціальні мережі; використання криптовалют для незаконних операцій; кіберексплуатація (зокрема сексуальна).

Змінюються і сучасні форми торгівлі людьми – «традиційна» сексуальна експлуатація; трудова експлуатація (включно з примусовою працею); примусове жебрацтво або примушування до протиправної діяльності; втягнення у злочинну діяльність мереж по торгівлі людьми;

торгівля людьми з метою незаконного вилучення органів; кіберексплуатація та онлайн-торгівля людьми.

За даними UNODC (*Global Report on Trafficking in Persons 2024*), глобальний рівень виявлення жертв торгівлі людьми після різкого зниження у 2020 році, пов'язаного з пандемією COVID-19, відновився і перевищив допандемічні значення: у 2022 році зафіксовано 74 785 виявлених жертв, що на 25% більше порівняно з 2019 роком. Структура форм експлуатації також зміщується: частка примусової праці становить 42%, сексуальної експлуатації – 36%, а експлуатації у формі примусової злочинної діяльності (*forced criminality*) – близько 8%. Поняття експлуатації злочинної діяльності охоплює ситуації, коли участь особи у протиправних діях є формою експлуатації та результатом примусу/контролю; у таких кейсах предметом доказування стає встановлення експлуатаційної природи участі та відмежування статусу потерпілої особи від добровільного співучасника, що відповідає підходу UNODC до «*exploitation of criminal activities*» (експлуатації через залучення до злочинної діяльності). Судово-аналітичні матеріали UNODC додатково вказують на відмінності між організованими та неорганізованими схемами: неорганізовані виконавці, як правило, експлуатують менше жертв, тоді як мережеві конфігурації демонструють більший масштаб експлуатації та стійкіші механізми контролю [1].

Повномасштабна агресія росії проти України сформувала стійкі контури уразливості (масове переміщення, руйнування соціально-економічних зв'язків), які підсилюють ризики як офлайн, так і цифрово опосередкованої експлуатації та ускладнюють доступ до правосуддя. За оцінками UNHCR на кінець 2025 року, глобально було зафіксовано 5,86 млн біженців з України та 3,7 млн внутрішньо переміщених осіб. У національному вимірі це підсилює ризики як традиційних, так і цифрово опосередкованих форм експлуатації та актуалізує проблему доступу до правосуддя. За звітом GRETA (третій раунд оцінювання), у 2018–2024 роках статус потерпілих від торгівлі людьми в Україні було надано 925 особам; більшість формально ідентифікованих потерпілих – чоловіки (57%), а переважною формою експлуатації є трудова, далі – сексуальна, втягнення у злочинну діяльність та експлуатація у збройному конфлікті. Відповідно, для української практики ключовим стає не лише розширення виявлення, а й підвищення якості доказування засобів та стандартів захисту потерпілих, зокрема в частині уразливого стану, який у примітці до ст. 149 КК України визначається як зумовлений фізичними чи психічними властивостями або зовнішніми обставинами стан, що позбавляє або обмежує здатність особи усвідомлювати свої дії чи керувати ними,

приймати самостійні рішення, чинити опір незаконним діям, а також збіг тяжких обставин [2].

Європейський контекст підтверджує масштаб і структурну диференціацію експлуатаційних практик. За даними Eurostat, у 2024 році в ЄС зареєстровано 9 678 потерпілих (-8% до 2023 року), з яких 63% – жінки та дівчата; 46% випадків пов'язані із сексуальною експлуатацією, 37% – із примусовою працею, а 16% – з іншими формами, включно з експлуатацією злочинної діяльності; 64% потерпілих – громадяни третіх країн. У відповідь на еволюцію практик експлуатації ЄС оновив кримінально-правову рамку Директивою (ЄС) 2024/1712, посиливши охоплення нових форм експлуатації та цифрових вимірів злочину, а також окресливши вимоги до захисту потерпілих і доказових підходів (додаючи експлуатацію сурогатного материнства, примусовий шлюб, незаконне усиновлення), запроваджує криміналізацію умисного користування послугами, що надаються потерпілою особою, за наявності знання про її статус, та посилює врахування цифрових вимірів злочину, зокрема у частині обтяжувальних обставин, пов'язаних з використанням ІКТ. Для України як держави-кандидата це підсилює значущість наближення кримінально-правових і процесуальних підходів до *acquis* ЄС у частині кваліфікації форм експлуатації, доказових стандартів і механізмів захисту потерпілих [3].

Емпіричний зріз доповнюється міжнародною статистикою, інтерпретація якої потребує методологічної обережності, оскільки показники виявлення/реєстрації відображають як масштаби явища, так і спроможність системи ідентифікації. Як зазначено вище, UNODC фіксує відновлення рівня виявлення жертв після 2020 року та зростання частки складних форм експлуатації, зокрема експлуатації у формі примусової злочинної діяльності. Для європейського контексту Eurostat за 2024 рік повідомляє про 9 678 зареєстрованих потерпілих і частку 16% інших цілей експлуатації, до яких належать і сценарії експлуатації злочинної діяльності [1].

Сформульована кримінологічна характеристика підтверджує еволюцію торгівлі людьми від відносно лінійних схем до адаптивних конфігурацій із виразним цифровим компонентом і перетинами з іншими кримінальними ринками. Така трансформація породжує ключові кримінально-правові проблеми, пов'язані з доведенням засобів вчинення діяння, встановленням ролей співучасників, захистом потерпілих та ефективністю міжнародної взаємодії. У кримінально-правовій площині ці характеристики трансформуються у дві групи проблем: розмежування складу торгівлі людьми із суміжними складами та доведення елементів складу, передусім засобів і ролей співучасників

у мережі, у ситуації, коли значна частина доказового матеріалу має цифрову та/або транснаціональну природу.

Нормативна конструкція ст. 149 КК України, яка передбачає діяння (вербування, переміщення, переховування, передача, одержання тощо) з метою експлуатації за використання хоча б одного із засобів, загалом корелює з міжнародними стандартами та європейським підходом, оновленим Директивою ЄС № 2024/1712. [5]. Водночас у мережевих схемах, посилених війною, масовим переміщенням та цифровізацією, формуються гібридні конфігурації, де початкові дії можуть подаватися як «переміщення/розміщення/ працевлаштування», тоді як експлуатаційна мета та контроль реалізуються пізніше. У таких ситуаціях ризик розмивання кваліфікації зумовлений структурою ланцюга: доказування мети експлуатації та застосованих засобів часто стає можливим лише за умови охоплення повної послідовності подій, включно з цифровими контактами та фінансовими слідами, що створює методичний і процесуальний ризик конкуренції норм із суміжними складами, зокрема з незаконним переправленням осіб через державний кордон (ст. 332 КК України), де предмет доказування інший і не потребує доведення експлуатаційної мети [6].

Воєнний контекст додатково ускладнює кваліфікаційний вибір у справах, де експлуатація пов'язана з діями на окупованих територіях чи в умовах збройного конфлікту. У практиці застосування українського законодавства в умовах війни можливі ситуації, коли окремі прояви експлуатації можуть отримувати кваліфікацію за ст. 438 КК України, що посилює ризик фрагментації правової оцінки, якщо торгівля людьми розглядається як додатковий елемент, а не як самостійна кваліфікаційна вісь діяння. Практично це означає різний предмет доказування та різні процесуальні акценти, що може ускладнювати доведення мережевої організації та ролей співучасників у єдиному ланцюгу [6].

Центральним доказовим елементом у провадженнях за ст. 149 КК України є доведення засобів, насамперед використання уразливого стану. У воєнному контексті потребується індивідуалізація: фіксація конкретних тяжких обставин потерпілої особи та способу їх використання для підпорядкування поведінки. Правова позиція ККС ВС від 02.02.2022 є важливою для уніфікації підходу: уразливий стан не зводиться до суто медичного критерію, а оцінюється за сукупністю фактичних обставин і з урахуванням обізнаності обвинуваченого про ці обставини; вимога обов'язкової психіатричної експертизи не є визначальною умовою для констатації використання уразливості. У воєнних умовах це має прикладне значення, оскільки зовнішні обставини (втрата житла і доходу, розрив соціальних зв'язків, статус переміщеної

особи, залежність від житла/роботодавця/посередника) можуть формувати індивідуалізований уразливий стан, але доказування потребує не загальної вказівки на масову вразливість, а фіксації конкретних тяжких обставин і способу їх використання для підпорядкування поведінки потерпілої особи [7].

Отже, торгівля людьми в умовах глобальних ризиків набуває масштабного та латентного характеру складного та багатовимірного характеру, поєднуючи традиційні та новітні форми експлуатації. Ефективна протидія потребує комплексного підходу, що поєднує кримінально-правові, соціальні та міжнародні механізми. Особливу увагу слід приділяти профілактиці, захисту вразливих груп та посиленню координації між державними і міжнародними інституціями. Її ефективна протидія можлива лише за умови системного підходу, що включає міжнародну координацію, використання сучасних технологій, соціальний захист населення та усунення першопричин вразливості.

Література:

1. United Nations Office on Drugs and Crime. Global Report on Trafficking in Persons 2024. Vienna, 2024. URL: https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/glotip/2024/GLOTIP2024_BOOK.pdf

2. UNHCR. Ukraine Situation: UNHCR's 2026 plans and financial requirements. January 2026. URL: <https://data.unhcr.org/en/documents/download/120716> ; Council of Europe. Group of Experts on Action against Trafficking in Human Beings (GRETA). Evaluation Report: Ukraine (Third evaluation round). GRETA(2025)08. Strasbourg, 2025. URL: <https://rm.coe.int/greta-evaluation-report-on-the-implementation-of-the-council-of-europe/1680b6540e> ; Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 № 2341-III (зі змінами). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

3. Eurostat. Trafficking in human beings statistics (data extracted January 2026) // Statistics Explained. URL: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Trafficking_in_human_beings_statistics ; Directive (EU) 2024/1712 of the European Parliament and of the Council of 13 June 2024 amending Directive 2011/36/EU on preventing and combating trafficking in human beings and protecting its victims. *OJ L*. 24.6.2024. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2024/1712/oj/eng>

4. United Nations Office on Drugs and Crime. Global Report on Trafficking in Persons 2024. Vienna, 2024. URL: https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/glotip/2024/GLOTIP2024_BOOK.pdf ; Eurostat. Trafficking in human beings statistics (data extracted January

2026). *Statistics Explained*. URL: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Trafficking_in_human_beings_statistics

5. Directive (EU) 2024/1712 of the European Parliament and of the Council of 13 June 2024 amending Directive 2011/36/EU on preventing and combating trafficking in human beings and protecting its victims. *OJ L*. 24.6.2024. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2024/1712/oj/eng>

6. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 № 2341-III (зі змінами). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

7. Верховний Суд. Постанова ККС ВС щодо кваліфікації дій особи як торгівлі людьми з використанням уразливого стану потерпілих (02.02.2022). URL: <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1249695/>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-613-6-68>

ПРО ПОНЯТТЯ ОСОБИ ЗЛОЧИНЦЯ У ВІЙСЬКОВІЙ КРИМІНАЛІСТИЦІ

Калюга Каріна Вікторівна

доктор юридичних наук, професор,

*в.о. завідувача кафедри кримінального права, процесу та
криміналістики Інститут економіки та права*

Класичного приватного університету

м. Запоріжжя, Україна

<https://orcid.org/0000-0001-8247-2324>

Поняття особи злочинця традиційно посідає центральне місце у криміналістиці, оскільки саме через призму її властивостей здійснюється реконструкція механізму злочину, формування слідчих версій та визначення напрямів розслідування. У військовій криміналістиці значення цієї категорії істотно посилюється, що зумовлено специфікою військових правопорушень, які у ряді випадків можуть набувати ознак воєнних злочинів у розумінні міжнародного кримінального права [5].

У загальнотеоретичному розумінні особа злочинця визначається як система соціальних, фізико-біологічних і психологічних властивостей індивіда, які у своїй сукупності обумовлюють вчинення кримінального правопорушення та відображаються у навколишньому середовищі у вигляді матеріальних і ідеальних слідів. Такий підхід є методологічною